

<https://doi.org/10.19195/0137-1150.173.28>

Data przesłania artykułu: 18.09.2019

Data akceptacji artykułu: 24.01.2020

VLADIMÍRA DERKOVÁ

Uniwersytet Masaryka, Brno, Czechy

Půda jako základ obrazu české národní identity v ruralistické literatuře

Jací my Češi vlastně jsme? Jací bychom chtěli být? Diskuze nad těmito otázkami začala již v období národního obrození a znovu se dostala do popředí ve dvacátých letech 20. století po vzniku samostatného Československého státu¹. Nejintenzivněji probíhala v druhé polovině dvacátých let, zapojili se do ní například Jiří Mahen, Ferdinand Peroutka, Jaroslav Durych či František Václav Krejčí. Připomeňme také takzvaný boj legendistů — diskuzi o podobě národního směřování, která probíhala na stránkách periodik i v korespondenci mezi Viktorem Dykem, Tomášem G. Masarykem, Karlem Kramářem a Edvardem Benešem. K utlumení diskuzí nad těmito otázkami došlo na začátku třicátých let společně s příchodem hospodářské krize, kdy se objevily palčivější otázky k řešení, než byla otázka národní povahy, jejích charakteristik a ideového směřování národa². K oživení snahy o nalezení odpovědi na to, jací Češi jsou a jací chtějí být, došlo společně s rostoucí emancipací nacionalistických tendencí v sousedním Německu³. Podobně jako v 19. století se ukázala potřeba vymezit českou národní identitu⁴ proti národní identitě německé a stejně jako tehdy v tomto vymezování převažovala strategie

¹ Srov. např. V. Barborík, *Kulturní a literární čechoslovakismus*, [in:] *Literární kronika první republiky: události, díla, souvislosti*, eds. P. Šámal et al., Praha 2018, s. 332; J. Brabec, *Překlad jako součást národní literatury*, [in:] *Dějiny nové moderny 2. Lomy vertikál: česká literatura v letech 1924–1934*, eds. V. Papoušek et al., Praha 2014, s. 80; J. Med, *Literární život ve stínu Mnichova (1938–1939)*, Praha 2010, s. 7–8.

² J. Brabec, *Překlad jako součást...*, s. 123; J. Med, *Literární život...*, s. 31–32.

³ J. Jiráček, *Druhá republika: do zimy*, [in:] *Druhá republika: 167 obyčejných dnů*, eds. J. Jiráček et al., Praha 2016, s. 9–10.

⁴ Potažmo československou národní identitu — pro mnoho intelektuálů se však toto v jejich uvažování překrývalo s národní identitou českou. Srov. V. Barborík, *Kulturní a literární...*, s. 334 a 338; A. Orzoff, *Battle for the Castle*, New York 2009, s. 11–12, 17.

vymezování se negací, často pomocí stereotypů⁵. Toto rozlišení na „nás“ (tedy ty, kdo sdílí společné kolektivní vědomí) a „je“ (ty, jejichž kolektivní vědomí vnímáme jako odlišné od toho našeho) pokládá základy národní identity. Kolektivní vědomí je nejvýrazněji formováno odlišností teritoriální, jazykovou a dodržováním odlišných tradic. Tato odlišnost je pak vyjadřována jednotlivými příslušníky národa v každodenním životě (například písně, které zpíváme; šaty, které nosíme atd.) a legitimizována různými institucemi, které poskytují národu jeho strukturu. V čase je pak toto kolektivní vědomí přenášeno na další generace, postupně se tak vytváří sdílená národní paměť⁶, která je ovlivňována každým jednotlivým členem národa a zároveň se u každého z nich podílí na utváření jeho vědomí sebe sama — ovlivňuje tak utváření jeho identity, jíž je sama nedílnou součástí. Ve dvacátých letech 20. století se pak na formování kolektivního vědomí v Československu významně podílí také propaganda⁷. Ve veřejném prostoru pak na rovině diskuze o národní identitě zaznívá nejvýrazněji ta, která je ovlivňována politikou Hradu.

Kulturní a umělecké otázky v českém prostředí byly součástí národního diskurzu již od 19. století, velmi často se tak dělo souběžně s diskuzí o tom, jak se má malý národ vymezit vůči evropanství a kosmopolitním vlivům nejen v umění, ale i v politické sféře. Otázka národní identity zasahovala do politických úvah českých obrozenců během celého 19. století, podobně jako tomu bylo v tomto období i v dalších evropských zemích — například domnělá vrozená slovanská mírumilovnost a demokratičnost opravňovala požadavek vyvázání Čechů z Rakousko-Uherské monarchie⁸.

Demokratický systém nově založené republiky však umožňoval názorovou pestrost k reflexi minulého uvažování a také „vytvářel prostor pro konstruování různých projektů národního českého společenství“⁹. Téměř každá politická strana na stránkách svých stranických periodik prezentovala svou představu „češství“. Více či méně odlišné názory na směřování nově vzniklého státu a národní identity jeho občanů se tak rozprostíraly po celé šíři politického spektra, kdy na jedné straně stály názory extrémního nacionalismu (hnutí Vlajka), na druhé pak kosmopolitní uvažování zastoupené například komunistickou stranou¹⁰. Jako oficiální, vlastně středový, názorový proud se prezentovala politika Hradu, v umělecké sféře zastoupená především skupinou takzvaných Pátečníků¹¹.

Ruralistická literatura měla vždy v politickém spektru nejbliže k idejím agrární strany, která se klonila spíše ke konzervativnímu přístupu k uspořádání společnosti, k tradicím, k půdě. Vztahy ve venkovských společenstvích, dle jejich mínění, fungovaly obdobně jako v širší rodině. Podobnou optikou pak ideologie agrární

⁵ V. Macura, *Znamení zrodu a České sny*, Praha 2015, s. 44–45; J. Rak, *Bývali Čechové: České historické mýty a stereotypy*, Jinočany 1994, s. 17–18.

⁶ S. Grosby, *Nationalism: A Very Short Introduction*, Oxford 2005, s. 9–12, 20.

⁷ A. Orzoff, *Battle...*, s. 8, 15, 55–56.

⁸ J. Rak, *Bývali Čechové...*, s. 16.

⁹ J. Brabec, *Překlad jako součást...*, s. 79.

¹⁰ *Ibidem*, s. 112, 124–125; J. Med, *Literární život...*, s. 8–28.

¹¹ A. Orzoff, *Battle...*, s. 86–91.

strany pohlížela také na otázku národní identity. Již od svého založení se členové agrární strany „hlásili k národním tradicím, k odkazu českých dějin v pojetí pozdního národního obrození“¹². Tato návaznost na obrozenecké pojetí národa je, kromě půdy a venkova, dalším pojítkem mezi agrarismem a ruralismem, který svůj vznik spojuje s obrozeneckým mýtem o zachování jádra českého národa právě na vesnici¹³ a s venkovskou prózou 19. století¹⁴. Návaznost na lidovýchovnou literaturu 19. století, na obrozenecké pojetí vlastenectví, konzervativní pohled na společenské uspořádání a hledání stability vedly ruralismus k důrazu na národní rysy v kultuře, umění i v každodenním životě. Blízkost ideologických východisek agrární strany a ruralistů vedla k jejich spojení s agrárním tiskem, přičemž lze předpokládat, že sami autoři nebyli schopni předvídat všechny důsledky, které jim toto spojení může přinést (například obvinění z kariérismu, dobová i pozdější politická kontroverze)¹⁵. V politickém spektru měli ruralisté blízko také ke katolickému proudu. Společně s Jaroslavem Medem můžeme jejich ideovou pozici vymezit následovně: „Základní ideovou konstantou ruralistů stále zůstávala oslava selství jako jediné pevné základny češství, které musí být spojeno s katolicitou, zárukou mravnosti a řádu“¹⁶. Sami ruralisté smysl ruralismu vidí v návratu „ke kořenům, k selství za krásou, pravdou a obrodou, od kořenů k síle národa“¹⁷. Vztah k půdě, pocit soudržnosti s rodinou (již v rozšířeném slova smyslu tvořila i vesnice, v níž jedinec žije, a také národ), teritoriální a jazyková příslušnost pak tvořily jedny ze základních motivů ruralistické literatury.

Srovnání románů *Pusztá a Ztracená země*

Dobová diskuze o podobě národní identity, období jejího intenzivního řešení i období útlumu se odráží také v jeho literární produkci. I přesto, že není úkolem literatury vykreslovat věrný obraz skutečnosti, má schopnost zachytit alespoň část z toho, co bylo tehdy považováno za otázku s výraznými společenskými a politickými důsledky¹⁸. Umělecké skupiny a směry se tak snaží více či méně programově představit čtenářům své pojetí češství a národní identity. Pozornost, která je věnována motivu národní identity v ruralistické literatuře, se liší v závislosti na tom, jaké období třicátých let (to je jaký společensko-politický kontext) děj románu reflektuje. K srovnání se nabízí romány *Pusztá* (1937) Josefa Knapa a *Ztracená země* (1938) Václava Prokúpa, které byly vydány v rozmezí jednoho roku a také jejich tematika je v mnohém podobná.

¹² J. Rokoský, *Rudolf Beran a jeho doba: vzestup a pád agrární strany*, Praha 2011, s. 41.

¹³ J. Med, *Literární život...*, s. 143.

¹⁴ M. C. Putna, *Česká katolická literatura 1918–1945*, Praha 2010, s. 834–835, 846–848.

¹⁵ V. Veberová, *Mystika půdy, národa a krve. Spisovatelé ve vztahu k tradicionalistickým a regionálním kulturněpolitickým aspektům v letech 1924–1934*, [in:] *Dějiny nové moderny 2...*, s. 261–262, 274–275.

¹⁶ J. Med, *Literární život...*, s. 146.

¹⁷ A. Matula, *Ruralismus v krásném písemnictví*, „Osvěta venkova“ 4, 1932/1933, s. 1.

¹⁸ A. Orzoff, *Battle...*, s. 8–9, 11–14.

Děj Knapovy *Puszy* se začíná krátce po pozemkové reformě (to je přibližně v roce 1929), s postavami se setkáváme krátce po jejich přistěhování do nově založené kolonie Stará Boudrať na československo-maďarských hranicích. Noví obyvatelé sem přichází s vidinou, že založí novou vesnici, jsou nadšení z myšlenky, že mohou stát u jejího zrodu a vtisknout tak podobu nejen obci, ale i půdě, která jim byla přidělena. Novost místa, jeho nepopsanost představuje pro příchozí potencialitu, již mohou utvářet podle svých představ. Svými činy mohou do půdy zapisovat vzpomínky na svůj příchod, budování jednotlivých domů, polí, cest — mohou začít psát paměť vesnice ještě dříve, než je někoho z nich napadne zaznamenávat písemně¹⁹. Po příjezdu jsou však kolonisté konfrontováni nejen s cizím prostředím a svou vlastní nepřipraveností na něj, ale zejména s nepoddajností půdy a s jinou mentalitou Maďarů a Rusínů, kteří tvoří většinu místního obyvatelstva. Půda jako kdyby odrážela jejich mentalitu — brání se snahám o zúrodnění, aby na ní nově příchozí nemohli pěstovat plodiny, na něž byli zvyklí ze svého domova. Otec Snopek se marně snaží vysadit ovocné stromy, i když byl varován, že se jim v této půdě dařit nebude²⁰. Podobně jsou na tom i další kolonisté, kteří i přes varování, že do této země se nejlépe hodí tabák a kukuřice, odmítají o setbě těchto plodin vůbec uvažovat a raději jako Snopek volí věci, „které se pěstovaly doma“²¹ a které jsou jim důvěrně známé.

Národnostní rozdíly mezi románovými obyvateli jsou pocíťovány, pro děj jsou však naznačeny převážně v narážkách v přímých promluvách postav. Jako příklad můžeme uvést výroky, které upevňují vnímání Rusínů jako hádavých lidí, kteří jsou proti pokroku, odmítajících do svých pozemků jakkoli investovat, jako těch, kteří za své národní probuzení a možnost vzdělávání vděčí právě Čechům²². Příchozí Češi jsou naopak viděni jako ti, kteří přišli „vyžírat“ rusínskou zem²³. Dochází zde ke srovnávání „my vs oni“, tedy k vymezení vlastních charakteristik pomocí odlišnosti. Kromě této téměř mimoděčné reflexe rozdílů v chování postav není motiv národní identity v románu příliš zřetelně akcentován. Větší důraz je zde kladen na obtíže, které novousedlíci mají s obděláváním půdy a v důsledku toho také s dopady hospodářské krize a chudobou. Děj románu vlastně končí ve chvíli, kdy se do osady dostane zpráva o úmrtí Antonína Švehly (to je v roce 1933). Zpráva, přinesená za „noci zlých znamení“²⁴, obyvatele nechává zaskočené, jako by jim byla odebrána blízká osoba, u níž bylo možné najít ochranu ve chvíli nejistoty. Také toto odráží dobovou realitu, kdy byl Antonín Švehla mnohými vnímán jako zosobnění stability, byl „zárukou stálosti a věčné hodnoty půdy, skrze ni se stává ‚nasytitelem zástupů‘, které mu navždy zůstanou věrny“²⁵.

¹⁹ J. Knap, *Puszta*, Praha 1937, s. 9–16.

²⁰ *Ibidem*, s. 46–47, 79.

²¹ *Ibidem*, s. 47.

²² *Ibidem*, s. 113–114, 134, 153.

²³ *Ibidem*, s. 106.

²⁴ *Ibidem*, s. 210.

²⁵ V. Veberová, *Mystika půdy...*, s. 256.

Nepoddajnost cizí půdy v rukou českých usedlíků se stává symbolem setkávání české národní identity s identitou rusínskou a maďarskou. Kolonisté by rádi zvelebili přidělené pozemky a vytvořili usedlosti, jaké znají ze svých původních domovů. S postupem času si však uvědomují, že vytvořit vše podle vzorů z domova nebude možné, neboť půda je zde jiná a vyžaduje jiný přístup. Naopak zjišťují, že oni sami se přizpůsobují novým podmínkám, byť pozvolna a mnohdy neradi. K vytvoření vzájemného pouta mezi místem osady a jejími obyvateli dojde ve chvíli, kdy je v obci zřízen hřbitov. Uložením těl prvních zemřelých došlo k připoutání pozůstalých k tomuto místu — už navždy zde bude fyzická připomínka těch, na které už lze jen vzpomínat. Bylo vytvořeno místo paměti. Od této chvíle je půda jejich a oni její, jsou navzájem propojeni a toto spojení lze přerušit pouze tehdy, pokud již nebude nikdo, kdo by si pamatoval. I starý Snopek v závěru, poté co zde pochoval syna²⁶, přiznává, že „každý kraj chce své“²⁷. Analogicky se podobná zjištění objevují i na rovině chování postav, například to, že začali péct chleba z kukuřice, je vnímáno jako krok, který je více přibližuje k Rusínům než k Čechům²⁸. Nejzřetelněji je tato proměna vidět na vztahu bývalého legionáře Šimona a Eržiky, dívky, která do osady přišla právě odněkud z puszty. Ze začátku je Šimonovi lhostejná, pak si na ni pomalu zvyká, její důležitost a své city k ní si uvědomuje, až od něj Eržika beze slova odchází. Jako nedosažitelná představa je pro Šimona najednou přitažlivější, než byla kdykoli dříve, je pro ni ochoten obětovat všechny své prostředky. Stejně tak je tomu i ve vztahu Šimona k jeho pozemku. Podobně jako Eržika přišel vlastně „odnikud“, byl mu přidělen, Šimon mu nerozumí a vlastně se o to ani příliš nesnaží. Dokud jej má, příliš si jej necení, nechává ho obdělávat cizími lidmi. Ve chvíli, kdy je mu z přidělu dána výpověď, začíná litovat, že jej ztratil, že už nebude mít možnost vidět věci, které osadě přinese budoucnost (například plánovaná stavba cesty či odvodnění půdy). Nevědomky přirostl ke své půdě, ke společenství nově vznikající vesnice. Není již tím tulákem bez závazků, jakým býval, jeho identita se proměnila. K docenění toho, co měl, tedy opět dochází ve chvíli, kdy je to již pro něj ztraceno.

Děj románu Václava Prokūpka *Ztracená země* (1938) se odehrává v období mezi lety 1925–1937 v oblasti Hlučínska. Místem děje tak je území, které před vznikem Československé republiky patřilo k Prusku. Někteří obyvatelé sice ještě pociťují jisté sepětí s českou tradicí, mnoho z nich už má však bližší vztah k německé národnosti. Do tohoto prostředí, kde se zdá, že spíše převažuje inklinace k německému, přichází český sedlák Jan Hyvnar a snaží se zde usadit. K jeho přítomnosti se obyvatelé nejprve staví opatrně, s jistým očekáváním, jak se projeví, pak s mírným podezříváním, že je snad vyšetřovatelem či udavačem²⁹. Podobně opatrný přístup volí většina obyvatel Hlučínska i k nově vzniklému Českosloven-

²⁶ J. Knap, *Pusztá...*, s. 200.

²⁷ *Ibidem*, s. 206.

²⁸ *Ibidem*, s. 126.

²⁹ V. Prokūpek, *Ztracená země*, Brno 1947, s. 43–45, 48–51, 61–63, 81.

sku³⁰. Nejprve očekávají, co nového změna přinese, pokud je to pro ně výhodné, tak se těchto změn snaží využít. Jako příklad zde může posloužit zisk půdy po pozemkové reformě. Když však toto nepřinese očekávané výsledky, začíná pomalu s postupem času získávat na síle německé národní cítění. Významnými aktéry, kteří inklinují spíše k německu, jsou členové pašerácké tlupy Maryky Halatové (to je lidé bez vztahu k půdě či práci na poli). Sama Maryka je však postavou nerozhodnou — otevřeně sice podporuje německou národní identitu románových obyvatel, sama je však záhadným způsobem přitahována k Hyvnarovi, který zde reprezentuje češství³¹. Podobně jako dříve zmíněná Eržika z *Puszy*, je i Maryka vykreslena jako ztělesnění daného kraje — zde tedy Hlučínska a jeho hledání národní identity. Země sama je znejistěna a neví, kam patří.

V protikladu k Maryce pak v románu stojí postava Hajmy Samové, dcery z hlučínské rodiny, která se již po generaci hlásí k české národnosti. Hajma je skrze své předky spjata s českou minulostí a tradicí, je představitelkou kolektivní paměti, která již byla téměř zapomenuta. Několikrát je v románu charakterizována jako ztělesnění té části Hlučínska, jež patří minulým generacím a která se kladně staví k české národnosti³². Je to Hlučínsko, které přijímá příchozího Hyvnara a jím reprezentované češství.

Jak se děj románu přibližuje k roku 1937, je motiv národní příslušnosti více akcentován — mezi románovými obyvateli začíná převažovat německu, pozici zastánců české národní identity drží jen několik postav v čele s Hyvnarem. Reprezentantem vytrvalosti a víry v češství je v románu postava Hanyse Gaje, starého sedláka, který se stává Hyvnarovým adoptivním otcem. Gaj věří, že pro národ jsou důležité tři věci: „škola, řeč a písmo“³³. Ví, že těch, kteří se hlásí k české národnosti, těch, kteří ještě udržují kolektivní paměť dob minulých, je málo:

Zbylo nás málo — jsme jako pomníky bývalých časů. Ano, dosvědčíme, že Hlučínsko bylo moravskou zemí — dosvědčíme, jak dlouho se jeho lid bránil a jak se neubráníl. On za to ani nemůže. Kdo ví, jak by to dopadlo jinde. [...] my [svědkové] uchráníme svou krev a svou řeč — nebojte se³⁴.

Jako prvky kulturního dědictví, které umožňuje přenos a udržování této paměti a pocitu národní příslušnosti, vidí Gaj řeč a půdu. Proto také je jeho odkazem kraji nově postavená česká škola³⁵.

Oba romány tak v ději svým přístupem k motivu národní identity reflektují dobové události, které se ve třicátých letech v Československu odehrávaly. Jací tedy Češi, zobrazení v námi analyzovaných románech, vlastně jsou? Jací by chtěli být? Zobrazování jsou jako pracovití lidé. Ti, kteří se nestarají o svůj pozemek

³⁰ *Ibidem*, s. 23, 64–67.

³¹ *Ibidem*, s. 64–71.

³² *Ibidem*, s. 41–42, 98–99, 184, 206.

³³ *Ibidem*, s. 116, 119.

³⁴ *Ibidem*, s. 65.

³⁵ *Ibidem*, s. 120–121.

a domov, nejsou ostatními příliš kladně nahlíženi. Češi jsou zobrazováni jako ti, kteří si udržují vědomí kontinuity, starají se o dědictví po předcích (hmotné i duchovní). V jejich jednání je znát jistá konzervativnost. Jsou vytrvalí, neradí se podvolují, a když už k tomu dojde, tak velmi pozvolna (například pěstování plodin v *Pusztě*, změna mateřského jazyka ve *Ztracené zemi*). Ke změnám a inovacím přistupují obezřetně, jejich důsledky si rádi ověřují. Zároveň jsou poměrně zvědaví na to, jestli z novot nelze získat nějaký užitek. Tato jistá vypočítavost je však připisována vlivu cizího prostředí, jako charakteristika, která těmto lidem dřív nebyla vlastní (například žádosti o finanční výpomoc v případě neúrody, pašeráctví).

Období, ve kterých se děje románů odehrávají, mají vliv na míru pozornosti, která je věnována motivu národní identity. Knapova *Puszta* více akcentuje hospodářské otázky, neboť tento problém byl na začátku třicátých let ve společenské diskuzi pocítován jako palčivější — půda byla více spojena s ekonomickým zázemím než s národním uvědoměním. Ve *Ztracené zemi* je pozornost mnohem méně upřena na sžívání se nově příchozího cizince s prostředím a půdou na poli. Naopak je zde více zdůrazněno uvažování postav nad tím, co a jakým způsobem utváří národní identitu jednotlivých obyvatel kraje — neustále se vrací snaha najít odpovědi na otázky, co způsobuje, že se někdo přihlásí k české národnosti a jiný k německé, a jak lze pocit národní identity předávat a uchovávat. Prostor věnovaný motivu národní identity a charakteristice Čechů tak v románech koresponduje se společensko-politickým diskurzem daného období a s ruralistickým a agrárním pohledem na fungování společnosti a národa.

Bibliografie

- Barborík V., *Kulturní a literární čechoslovakismus*, [in:] *Literární kronika první republiky: události, díla, souvislosti*, eds. P. Šámal et al., Academia, Praha 2018.
- Brabec J., *Překlad jako součást národní literatury*, [in:] *Dějiny nové moderny 2. Lomy vertikál: česká literatura v letech 1924–1934*, eds. V. Papoušek et al., Academia, Praha 2014.
- Grosby S., *Nationalism: A Very Short Introduction*, Oxford University Press, Oxford 2005.
- Jiráček J., *Druhá republika: do zimy*, [in:] *Druhá republika: 167 obyčejných dnů*, eds. J. Jiráček et al., Karolinum, Praha 2016.
- Knap J., *Puszta*, Novina, Praha 1937.
- Macura V., *Znamení zrodu a České sny*, Academia, Praha 2015.
- Matula A., *Ruralismus v krásném písemnictví*, „Osvěta venkova“ 4, 1932/1933.
- Med J., *Literární život ve stínu Mnichova (1938–1939)*, Academia, Praha 2010.
- Orzoff A., *Battle for the Castle*, Oxford University Press, New York 2009.
- Prokūpek V., *Ztracená země*, Družstvo Moravského kola spisovatelů, Brno 1947.
- Putna M. C., *Česká katolická literatura 1918–1945*, Torst, Praha 2010.
- Rak J., *Bývali Čechové: České historické mýty a stereotypy*, H & H, Jinočany 1994.
- Rokoský J., *Rudolf Beran a jeho doba: vzestup a pád agrární strany*, Vyšehrad, Praha 2011.
- Veberová V., *Mystika půdy, národa a krve. Spisovatelé ve vztahu k tradicionalistickým a regionálním kulturněpolitickým aspektům v letech 1924–1934*, [in:] *Dějiny nové moderny. Česká literatura v letech 1924–1934. Lomy vertikál*, eds. V. Papoušek, J. Wiendl, Academia, Praha 2014.

Land as the Basis of Czech National Identity in Ruralism

Summary

Czech national identity was an important topic of social and cultural discussion in the 1920s. It was subdued under the influence of the economic crisis of the early 1930s. The question of national identity has once again come to the centre of attention with the growing threat of nationalism in Germany. In ruralism, the land is presented as a symbol of family and national memory. The connection between land and the people shapes their characteristics and behavior which are understood as a part of their national identity. This paper covers how Czech national identity is portrayed in selected ruralist novels such as *Puszta* (1937) by Josef Knap and *Ztracená země* (1938) by Václav Prokšpek and how these novels depict the development of contemporary discussion.

Keywords: ruralism, land, nation, identity, memory

Почва като основата на чешка народна самостоятелност

Резюме

Чешката народна самостоятелност беше много важен предмет на социално и културно обсъждане в 20-то десетилетие на 20-ти век в Чехия. Тази дискусия беше заглушена във следваща декада по причина на икономическата криза в началото на 30-те години. Периодът, кога тема на чешката народна идентичност беше важно отново, стана в момента на нарастваща опасност от национализъм в Германия. Това се открива в чешката литература. В литературната история има течение, който тематизира селския живот. Авторите използват почвата като символ — тя представлява семейство и народна памет. Връзката между почвата и хората (които живеят и работат на тази пръст) повлияе характеристика и поведение на ги, и то е приемано като дял от народната самостоятелност. Тази студия се занимава с избрани новели, именно *Puszta* (Josef Knap, 1937) и *Ztracená země* (Václav Prokšpek, 1938), и открие, как е изобразена чешката народна самостоятелност и как този произведения изобразяват развитието на съвременната дискусия.

Ключевыя слова: литература със селска тематика, почва, народна самостоятелност, памет